

TORNAI JÓZSEF

Angyalszárnyas

*Magasodtam rendületlen,
áthasítva a kék tájat,
a poros temetőkertben
fölkérestem az anyámat.*

*Édesanyám, te bíztál az
üdvösség öröm-havában,
tudtad, hogy az Úrhoz szállhatsz
csillagtermő fénybe zártan.*

*Én, tékozló, lent bolyongtam,
elkárhozva szerelmekben,
te nem hagytál el bajomban,
hogy a földé maradt lelkem.*

*Most, ha utam véget érne,
hol találhatnál fiadnak
nem érdemelt menedékre,
ki angyalnál szárnyasabb vagy?*

Mindenki cipeli...

*Mindenki cipeli a maga kis életét,
és mikor, nagyon megöregedve, még
látja, látja:
a gazdagságból semmi sem sajátja,
mert ami van, a kozmoszba vész,
hiszen a részlet
mint az egész,
az egy ugyanannyi, mint a száz,
s akár az aratásra érett kalász,
virradattal lehajtja fejét.*